

עמ"ת 17031/12/14 - עאמר חרחש נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים
לפני כב' השופט דוד מינץ

22 דצמבר 2014

עמ"ת 17031-12-14
עמ"ת 10631-12-14

בעניין: עאמר חרחש ע"י ב"כ עוה"ד יעקב אריאל ורמי
וכילה

העורר

- נ ג ד -

מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז
ירושלים, עו"ד יורם הירשברג

המשיבה

החלטה

ערר על שלוש החלטות בית משפט השלום בירושלים (כב' השופטת ע' זינגר) בתיק מ"ת 41207-02-13, מיום 5.11.14, מיום 6.11.14 ומיום 1.12.14 במסגרתן נדחתה בקשת העורר לעיון חוזר בהחלטת בית המשפט בה נעצר עד לתום הליכי המשפט נגדו וחולטו חלק מהערבויות שהעמיד לשם שחרורו לחלופת מעצר.

הרקע לערר

1. ביום 20.2.13 הוגש כנגד העורר כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות מס שונות בהיקף עשרות מיליוני שקלים במסגרת הפעלת עסקיו בתחום השכרת מוניות. במקביל להגשת כתב האישום, הוגשה כנגדו בקשה לעצרו עד לתום הליכי המשפט. בהחלטת בית המשפט מיום 28.2.13 נקבע כי קיימות ראיות לכאורה לביסוס ההאשמות המיוחסות לעורר וכי קיימת עילת מעצר, אך העורר שוחרר למעצר בית בתנאים אלו: חובת התייצבות לכל דיון שייקבע בבית משפט השלום; להימנע מכל פעילות בעסקי מוניות; להפקיד סך של 150,000 ₪ לקופת בית המשפט; לחתום על התחייבות עצמית בסך של 250,000 ₪; ולהפקיד שלוש ערבויות צד ג', כל אחת על סך של 75,000 ₪. ערר על ההחלטה מיום 28.2.13 אשר הוגש לבית משפט זה (כב' השופטת ג' כנפי-שטייניץ) נדחה ביום 10.3.13 ובקשת רשות ערר על החלטת בית משפט זה, אף היא נדחתה ביום 10.4.13 בבית המשפט העליון. בהמשך, ביום 30.9.13 ניתנה החלטה נוספת בבקשת העורר לעיון חוזר בהחלטת שחרורו, במסגרתה הותרה לו יציאה ממעצר הבית למשך שעתיים רצופות ביום בשעות קבועות לפי בחירתו. ב"כ העורר הודיע לב"כ המשיבה במכתבו מיום 1.10.13 כי השעות בהן העורר בוחר לצאת ממעצר הבית תהיינה בין השעה 12:00 ל-14:00 כל יום. העורר גם זכה להקלה נוספת במסגרת החלטה מיום 29.6.14 (כב' השופט א' קורנהאוזר) בה נקבע כי יוכל לצאת ממעצר הבית למשך שלוש שעות במקום שעתיים כפי שנקבע בהחלטה הקודמת.

2. ביום 22.10.14 נעצר העורר בטענה שהפר את תנאי שחרורו. בהמשך לכך, ביום 23.10.14 הגישה המשיבה בקשה לעיון חוזר בהחלטת השחרור על מנת להורות על מעצרו של העורר בשל הפרת תנאי שחרורו. ביום 2.11.14 העורר התייצב בבית המשפט לדיון בבקשה בליווי עו"ד רמי וכליה. עורך-דינו בתיק העיקרי ובהליכי המעצר שהתקיימו עד אז, עו"ד יעקב אריאל לא התייצב באותו יום לדיון מפאת פציעה שריתקה אותו לביתו. באותו יום התקיים דיון לגופו של עניין ובו טען עו"ד וכליה כי קיבל את ייצוגו של העורר רק לצורך אותה בקשה. על פי בקשתו, בית המשפט אפשר לו להגיב על הבקשה בכתב, ועל אף שבקשתו הייתה להגיש את תגובתו תוך יום, בית המשפט אפשר לו לעשות כן תוך יומיים. חרף האמור, עו"ד וכליה הגיש את תגובתו רק בבוקרו של יום 5.11.14 וזאת לאחר שביקש הארכת מועד בשל הפסקת חשמל שאירעה לטענתו במשרדו ביום 4.11.14. בית המשפט דחה את בקשת עו"ד וכליה להארכת המועד להגשת התגובה ונתן את החלטתו לגופו של עניין ביום 5.11.14 - במסגרתה נתקבלה בקשת המשיבה לעיון חוזר והעורר נעצר עד לתום הליכי המשפט נגדו. עוד באותו יום, 5.11.14 עתר עו"ד וכליה לביטול ההחלטה האמורה מהטעם כי אירעה תקלה שלא הייתה בשליטתו, אך ביום 6.11.14 דחה בית המשפט אף בקשה זו. שתי ההחלטות האמורות, זו מיום 5.11.14 המורה על מעצרו החוזר של העורר וזו מיום 6.11.14 הדוחה את בקשתו לביטול אותה החלטה, הן העומדות בבסיס הערר הראשון (עמ"ת 10631-12-14) שהגיש העורר - באמצעות עו"ד וכליה - נשוא החלטה זו.

ואולם בכך לא הסתיים העניין והעורר הגיש ביום 19.11.14 בקשה נוספת לבית משפט השלום לעיון חוזר בהחלטת מעצרו, בה חזר על הטענות שנטענו בבקשות הקודמות כמו גם בטענה כי מאז תחילת שמיעת הראיות בתיק העיקרי ישנו כרסום משמעותי בחוזקן של ראיות התביעה ויש לשחרר אותו ממעצרו. בית המשפט השלום דחה ביום 1.12.14 גם בקשה זו, וההחלטה האמורה היא נשואת ערר נוסף שהגיש העורר לפני בית משפט זה, הפעם באמצעות עו"ד אריאל (עמ"ת 17031-12-14).

החלטות בית משפט השלום

3. בהחלטתה מיום 5.11.14 בית המשפט השלום קבע שהעורר הפר את תנאי שחרורו מאחר שלא התייצב לשני דיונים שנקבעו לו בתיק העיקרי (לפני השופט י' מינטקביץ). בית המשפט הוסיף כי אף אם ניתן היה לקבל באופן חלקי את הסבריו של העורר באשר להיעדרותו מהדיונים שנקבעו בעניינו, לא ניתן לקבל את הסבריו באשר להפרות תנאי מעצר הבית המיוחסות לו. כבר עתה יאמר כי נוכח ההחלטה אמורה, ומשבית משפט קמא יצא מכלל הנחה שהיעדרויותיו של העורר מהדיונים שהתקיימו בתיק העיקרי אינן נזקפות לחובתו, הרי שאין צורך לדון בטענות החוזרות עליהן במסגרת ערר זה.

4. עוד נקבע כי למרות שבית המשפט לא קבע במסגרת החלטתו מיום 29.6.14 שבה התאפשר לעורר לצאת ממעצר הבית למשך שלוש שעות ביום - מתי ינצל את השעה הנוספת שניתנו לו - הרי שברור מתוכן ההחלטה, שהשעה הנוספת הייתה צריכה להיות צמודה לשעתיים האחרות. לאמור, שהיציאה ממעצר הבית תחל משעה 12:00 עד השעה 15:00 (או תחל בשעה 11:00 עד השעה 14:00). ברם, משנמצא העורר ביום 22.10.14 בשעה 15:30 מחוץ לביתו ובמוסך לתיקון מוניות בשכונת א-טור, ומשנמלט מחוקרי מע"מ ומכוח משטרה שהגיעו למקום כדי למסור לו צו הבאה שהוצא כנגדו במסגרת התיק העיקרי, בית המשפט הסיק כי יש בהתנהגותו כדי להצביע על מודעותו להפרת תנאי מעצר הבית. נקבע כי לו אכן סבר העורר בתום לב כי היה לו לנצל את שעת ההתאווורות בשעה אחרת, כטענת בא-כוחו,

ההנחה היא כי היה מוסר הסבר זה על אתר ולא נמלט מחוקריו. בית המשפט הוסיף כי גם הוגשו שלוש הודעות מטעם נהגי מוניות שלגרסת העורר ממשיך לנהל את עסקי המוניות שלו כמקודם. בית המשפט הסיק אפוא, כי העורר הפר את תנאי מעצר הבית, כמו גם את התנאי האוסר עליו לעסוק בעסקי מוניות. הפרת שני תנאים אלו, נטישת מקום מעצר הבית והעיסוק במוניות, הצדיק לדעת בית המשפט לעיין בחוזר בהחלטת שחרורו ולהורות על מעצרו עד לתום הליכי המשפט נגדו, כמו גם חילוט ₪ 20,000 מתוך הכספים שהפקיד העורר בקופת בית המשפט.

5. כאמור, לאחר מתן ההחלטה מיום 5.11.14, עו"ד וכילה עתר לביטולה. במסגרת ההחלטה מיום 6.11.14 בעקבות בקשה זו תיאר בית המשפט את השתלשלות העניינים שקדמה למתן החלטתו. הדיון הראשון לבקשת המשיבה לעיין חוזר התקיים ביום 23.10.14. באותו דיון מסר ב"כ המשיבה, כי ב"כ העורר (הקבוע), עו"ד אריאל ביקש את דחייתו. לשם כך נדחה הדיון ליום 26.10.14. ברם, לדיון שהתקיים ביום 26.10.14 התייצב עו"ד וכילה במקום עו"ד אריאל אשר טען כי אינו בקיא בעובדות התיק. לשם כך נדחה הדיון פעם נוספת ליום 30.10.14. ואולם, העורר התייצב לדיון האמור בגפו. באותו יום נשאל העורר מה פרק הזמן הדרוש לו כדי לאתר ייצוג חילופי לעו"ד אריאל. הובהר לעורר כי אם לא יתייצב עורך דין לייצגו במועד הנדחה, יהיה עליו לייצג את עצמו. על פי בקשת העורר, הדיון נדחה ליום 2.11.14. באותו יום לפני שעת הדיון הקבועה, עו"ד וכילה התייצב באולם בית המשפט לבדו וציין כי ייתכן ויצטרך לבקש דחייה נוספת על מנת להיערך לדיון כהלכה. ברם, הובהר לעו"ד וכילה כי לנוכח התנהלות העורר עד לאותה שעה, לא ייקבע מועד נוסף. ואכן בשעה שנועדה לקיום הדיון, לא חזר עו"ד וכילה על בקשתו לדחייה ונשמעו טענות ב"כ המשיבה לגופו של עניין. רק לאחר שב"כ המשיבה סיים את טיעוניו, העלה עו"ד וכילה, בשפה רפה, את הטענה שיידרש לו פרק זמן נוסף כדי למסור את תגובתו לבקשה. לפני משורת הדין נעתר בית המשפט ואפשר לו לתת את תשובתו בכתב. עם זאת הובהר לעו"ד וכילה כי המועדים להגשת התגובה קצובים ונוקשים כמו גם אורך הטיעון, ונקבע שעל עו"ד וכילה להגיש את טיעוניו עד ליום 4.11.14 שעה 10:00. הואיל ועו"ד וכילה לא הגיש את תגובתו עד לאותה שעה, ניתנה ההחלטה למחרת היום. נוכח הנסיבות המתוארות ולנוכח התנהלות העורר ובא-כוחו, בית המשפט דחה את הבקשה לביטול החלטתו. מכל מקום הוסיף בית המשפט וקבע כי לא היה דבר בבקשה לביטול החלטה ובתגובת עו"ד וכילה, כדי לשנות את ההחלטה ממילא.

6. בהחלטה מיום 1.12.14, קבע בית המשפט כי אין מקום להידרש לאותן טענות אשר הועלו בהליכים הקודמים, והתמקד בטענה שהעלה העורר שחל לדעתו שינוי באשר לראיות לפיהן יש מקום להורות על שחרורו. בית המשפט ציין כי הלכה למעשה העורר אינו מכחיש את העלמת המסים על ידו כי אם טוען לסכום המס שהעלים. עיקר טענתו של העורר התבססה על כך שהטבלה אשר הוכנה על ידי חוקר מע"מ אשר ריכז את שמות הנהגים ושיעור שכרם, נתבררה כלא מדויקת ומצומצמת באופן ניכר ממה שנחשבה בתחילה. ברם, אף אם ניתן להתעלם משיעור ההכנסות הלא מדווחות, לא יכולה להיות מחלוקת כי העורר דיווח במרמה על שיעור הוצאות בסך של ₪ 8,000,000. כן נקבע כי בבקשת העורר הוא התעלם מהעובדה שהטבלה משמשת אך כלי עזר, כי תוכנה טעונה הוכחה ממילא, וכי מתוך העדויות שנשמעו לפני בית המשפט בתיק העיקרי עד לאותו מועד, מתבהרת התמונה שיש בתוכן הטבלה ממש.

טענות הצדדים בעררים

7. הערר על החלטות בית המשפט מיום 5.11.14 ומיום 6.11.14 הוגש על ידי עו"ד וכילה והערר שהגיש העורר על ההחלטה מיום 1.12.14 הוגש על ידי עו"ד אריאל. בשני העררים, העורר חזר על הטענות שהעלה לפני בית משפט

השלום. במסגרת הערר על שתי ההחלטות (מיום 5.11.14 ו-6.11.13, עת"מ 10631-12-14), טען עו"ד וכלה כי בית משפט קמא לא אפשר לעורר לקבל את יומו בבית המשפט ולא נתן לו הזדמנות להגיב לבקשה לעיון חוזר. בכך טעה בית המשפט כשלא נעתר לבקשתו להארכת מועד להגשת תגובתו, תגובה שהייתה מונחת לפני בית המשפט בטרם נתן את החלטתו בבקשה לעיון חוזר. במסגרת זו נטען כי ביום 2.11.14 הסביר עו"ד וכלה שהוא קיבל את ייצוגו של העורר יום לפני הדיון ושלא היה בידיו את כל החומר הנדרש לטעון לגופו של עניין. הוא איננו שותפו של עו"ד אריאל והם אינם פועלים מתוך אותו משרד והוא רק נתבקש על ידי עו"ד אריאל לייצג את העורר מפאת פציעתו של עו"ד אריאל. לפיכך לא היו בידיו את כל המסמכים הקשורים לעניין.

8. לגופו של עניין נטען כי המוסך שבו נראה העורר לטענת חוקרי מע"מ והמשטרה, איננו מוסך בבעלות העורר. כמו כן, כאשר בית המשפט העניק לעורר שעת התאוררות נוספת, לא נקבעה שעה משעות היום בה העורר יכול לנצלה. גם אם הגיוני לחשוב כי השעה הנוספת צריכה להיות צמודה לשעתיים האחרות, קיימת אי בהירות בהחלטת בית המשפט ואין מקום לבוא חשבון עם העורר בשל אי בהירות זו. כמו כן, מצא ב"כ העורר פגמים בעדויותיהם של אותם נהגים שמסרו, לפי הטענה, עדויות המפלילות של העורר בהפרת תנאי שחרורו. מה גם, אין עדות ישירה לכך שהעורר אכן הפר את תנאי מעצר הבית וכי עד היום התייצב העורר לכל הדיונים שהתקיימו בעניינו, זולת שתי ישיבות תזכורת מפאת פציעת בא-כוחו ומפני שלא ידע על קיומן מפי בא-כוחו.

9. עם זאת, גם במסגרת ערר זה, כמו בערר שהגיש עו"ד אריאל (עת"מ 17031-12-14), עיקר טענותיו של עו"ד וכלה התייחסו לעצם ההצדקה כיום להחזיק את העורר במעצר מקום בו התברר לטענתו, כי התשתית הראייתית עליה תמך בית המשפט את החלטתו המקורית לעצור את העורר עד לתום הליכי המשפט נגדו, במסגרת הראיות שנשמעו עד עתה בתיק העיקרי, קרסה. במסגרת שני העררים נטען כי עם הגשת כתב האישום, טענה המשיבה שהעורר העלים הכנסות בשיעור המגיע לכדי 22,000,000 ₪ והגדיל את הוצאותיו שלא כדין בהיקף של כ-8,000,000 ₪ נוספים. ברם, במהלך הדיון שהתקיים ביום 26.2.13 בתיק העיקרי הודה העד המרכזי מטעם המשיבה כי בטבלה אשר ביסס את קביעותיו בדבר היקף העלמות המיסים, נפלו טעויות, וטעויות אלה מפחיתות מהיקף העלמות באופן ניכר. ברם, עובדה היא שהמשיבה ראתה לנכון להגיש כתב אישום מתוקן וב"כ העורר אף הצליח לשכנע את ב"כ המשיבה כי אין מקום לסמוך על הטבלאות לאור הטעויות הרבות שנפלו בהן. כמו כן, טעויות אלה משקפות אי דיוקים באשר למיליוני שקלים בהם חוייב העורר באופן מגמתי בכוונה כדי להפלילו. עוד לטענת העורר, התגלה כי הטבלאות התבססו על עובדות לא נכונות, הניחו הכנסות כפולות למספר מוניות, לא כללו ניכויים המתחייבים וכיו"ב טענות. על אלו נטען כי יש לתת את הדעת על כך שלא הוגש כתב אישום כנגד מי מהנהגים שעבדו לפי הטענה אצל העורר ואשר על בסיס הודאותיהם מבוקשת הרשעתו. כמו כן, התיק העיקרי איננו קרוב לסיום. מתוך 90 נהגי מוניות הרשומים בכתב האישום כעדים מטעם המשיבה העידו עד היום רק כ-20; העורר שוהה במעצר בית מלא במשך כ-20 חודשים; וכי הבקשה לעיון חוזר מטעם המשיבה הייתה נוכח הפרה בודדת של תנאי שחרור, אף לפי טענת המשיבה.

10. מנגד, טענה המשיבה כי אין מקום להתערב בהחלטות בית משפט השלום. באשר להפרות תנאי המעצר על ידי העורר, העורר לא מסר גרסה קוהרנטית למה שקרה ביום ההפרה. בית המשפט התייחס אליו בסבלנות ובסובלנות רבה, ואפשר לו להעלות את טיעוניו במספר הזדמנויות. רק לאחר שהעורר הגדיש את הסאה, ניתנה ההחלטה המאמצת את גישת המבקשת כי יש לשוב ולעצור את העורר מפאת התנהלותו הקלוקלת.

11. ובאשר לכוחן של ראיות התביעה, נטען כי ככל שקיים שינוי כלשהו בראיותיה, הרי ששינוי זה נוגע אך לגובה הסכום הרלוונטי לעבירות המס המיוחסות לעורר ולא לעצם ביצוע העבירות על ידו. עוד הודגש כי בקשת העורר מתעלמת לחלוטין מהחלק המשמעותי של הראיות שכבר נשמעו, שהן הראיות המהוות חומר גולמי שעל בסיסו נערכה הטבלה עליה מלין העורר על הטעויות שנפלו בה. בכלל זה העידו 12 נהגי מוניות וכן הוגשו 7 הודעות של נהגים אחרים בהסכמה. אותם נהגים העידו כי שכרו מן העורר מוניות תמורת תשלום קבוע וכי הוא הנפיק להם תלושי שכר אף שבפועל לא קיבלו ממנו משכורת ובפועל לא היו העובדים שלו. מה גם, החלטת בית המשפט המקורית אשר שקל את הראיות התבססה לא רק על טבלאות הסיכום שהוכנו על ידי חוקרי מע"מ, כי אם גם על הודאת העורר בביצוע העבירות, עדותו של יועץ המס מטעם העורר שמסר כי העורר לא דיווח על הכנסותיו, עדויות נהגי המוניות, הכשלים במאזנים של העסק ועוד.

דין והכרעה

12. לא מצאתי פגם בהחלטת בית משפט קמא אשר קיבל את בקשת המשיבה לעצור את העורר עד לתום משפטו בשל הפרת תנאי מעצר הבית על ידו. קיימות ראיות מספיקות, שהעורר הפר את תנאי מעצר הבית ונראה מחוץ לכותלי ביתו בשעה שלא הותרה לו. לא היה מקום לספק שהחלטת בית המשפט אשר אפשר לעורר לשהות מחוץ לביתו שעה נוספת, לא הייתה "שעה כבקשתו". מנוסתו מחוקרי מע"מ ומהשוטרים שבאו לבדוק את הימצאותו, מוכיחה כמאה עדים שהעורר היה מודע היטב להפרת תנאי שחרורו. לו עמדתו של העורר הייתה מתקבלת, היה מותר לו לשהות מחוץ לביתו במשך כל שעות היממה, וכל אימת שהיה נתפס מחוץ לביתו, היה טוען כי "מתאוורר" בשעה הנוספת שהוא בחר בה. אכן, קיימת אי בהירות באשר לעיסוקו של העורר במוסך. ואולם, אף בהתעלם מהפרה זו, יש די בהפרת תנאי מעצר הבית כדי לתמוך בהחלטת בית המשפט.

13. גם לא מצאתי מקום להתערב בהחלטת בית המשפט אשר סירב לעיין מחדש בהחלטתו בשל אי הגשת תגובת ב"כ העורר (עו"ד וכילה) במועד שנקבע לו. כאמור, בית המשפט נימק את החלטתו כדבעי על בסיס התנהלותו של העורר. לפני משורת הדין בית המשפט אפשר לעו"ד וכילה להגיב על בקשת המשיבה בכתב. אף נאמר לעו"ד וכילה עת התייצב לפני בית המשפט לפני השעה שהייתה קבועה לשמיעת הבקשה, כי הדיון לא יידחה וכי עליו להיות מוכן לטעון בו כהלכה. גם התנהלות זו לא הייתה על דף חלק, שכן אף לפני מועד הדיון שהתקיים בפועל, ניתנו לעורר הזדמנויות רבות להסדיר את ייצוגו. גם העובדה שהעורר היה מיוצג בסופו של יום בבית משפט קמא על ידי שני עורכי דין אפשרה לו, כשם שהדבר התאפשר לו גם בבית משפט זה, לטעון את טענותיו פעמיים.

14. הוא הדין לגבי טענות העורר באשר לכרסום ראיות המשיבה. העורר תומך כאמור את יתדותיו ב"טבלה" המפרטת את זהות בעלי המוניות אשר עבדו לפי הטענה בשירותו. טבלה זו לא הייתה כשירה מעולם כראייה ולא הייתה בכוונת המשיבה להגישה ככזו. היה ברור לשני הצדדים כי כדי לבסס את האמור בטבלה, יש צורך להביא למתן עדות את אותם נהגים ששמותיהם מופיעים בה. אכן, השמטת מספר בעלי מניות מהטבלה, מצמצמת גם את שיעור העלמות המסים על ידי העורר. ברם, עד היום התייצבו למתן עדות מספר לא קטן של נהגים אשר מסרו עדות מפלילה כנגד העורר, ובשלב הזה אין לדעת כמה נהגים נוספים יתייצבו למתן עדויות בבית המשפט ומהו היקף העלמת המיסים על ידי העורר. בעניין זה, לא השתנה דבר מאז מתן ההחלטה המקורית במסגרתה קבע בית המשפט כי קיימות ראיות לכאורה המבוססות, הן על עדויות הנהגים, עדות יועץ המס, ספרי הנהלת החשבונות ודוחות העורר, והודאת העורר, ועד היום,

זולת השמטת מספר בעלי מוניות מהטבלה המרכזת.

15. השאלה היחידה שיש לדון בה היא, האם נוכח התנהלות העורר והפרות תנאי שחרורו, יש מקום להורות על שלילת חירותו ומעצרו עד לתום הליכי המשפט נגדו. כאמור, העורר נעצר ביום 23.10.14 ונמצא מאז ועד היום במעצר מלא. כן הורה בית המשפט על חילוט 20,000 ₪ מתוך הכספים שהפקיד בקופת בית המשפט. אכן נקבע כי נשקפת מהעורר מסוכנות מקום בו הוא הגורם העומד מאחרי התנהלותם הקלוקלת של נהגי המוניות שעבדו עמו. ברם, במכלול הדברים נראה כי בנסיבות אלו, ניתן להפיג את החשש להמשך התנהלות זו ולהשיג את מטרות המעצר באופן אשר יפגע בצורה פחותה בחירותו של העורר.

16. עד עתה הוכיח העורר שחלופת המעצר בה שהה בביתו איננה חלופה מתאימה, הן מבחינת הפיתויים העומדים לפניו לצאת מהבית והן מפאת הקלות הבלתי מתקבלת על הדעת שהעורר יכול להמשיך לעסוק בעסקיו כמקודם. לפיכך, אין מקום להושיבו לביתו ולא למקום הקרוב אליו. יש גם מקום להקשיח את תנאי שחרורו באופן שלא יותר לו לצאת כלל ממקום מעצר הבית, כמו גם לחייבו בהפקדה כספית נוספת. לפיכך, ניתן להורות על שחרור העורר לחלופת מעצר מחוץ לירושלים ומהערים והכפרים שמסביב לה, ובנוסף, לחייבו בהפקדה כספית נוספת משמעותית.

הדין יחזור אפוא, לבית משפט השלום, לצורך קביעת מקום מעצר בית אחר ושיעור ההפקדה הנוספת המתבקשת שיהיה על העורר להפקיד בנסיבות העניין, לפי שיקול דעתו של בית המשפט.

המזכירות תעביר עותק ההחלטה לידי ב"כ הצדדים

ניתנה היום, ל' כסלו תשע"ה, 22 דצמבר 2014, בהעדר הצדדים.